

Universitätsbibliothek Wuppertal

Q. Horatii Flacci Epistolae Omnes, Qvae Extant

Horatius Flaccus, Quintus

Basilae, 1615

De titulo epistolæ tertiæ ad Pisones

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1477)

DE TITULO EPISTOLÆ TERTIÆ AD PISONES,
VULGÒ DE ARTE POETICA INSCRIPTÆ.

Sunt non admodum pauci, candide Lector, hique singularis doctrinæ viri, qui hanc Epistolæ epigraphen *de arte Poetica*, nec nativam, nec ab Horatio profectam, sed adventitia, & aliunde adductam arbitrentur: atque inter cæteros præcipuè Franciscus Robortellus paraphrasi in hanc Epistolam, qui ad confutandam ipsius inscriptionem, *de arte Poetica*, dicit, *principia hujus artis & naturalem progressionis ordinem desiderari*: quod perturbatio Poetices magnæque confusio reliquarum artium consequi solet. Idem quoque sentit Julius Cæsar Scaliger præfatione in libros Aristot. de Poetica. *Nam, inquit, & Horatius artem quam inscripsit, adeo sine ulla docet arte, ut Satyræ propius totum illud esse videatur: quod congruenter Satyrice nature quidvis dicit sine proæmio, sine epilogo, modo cum laude, modo cum vituperio.* Videretur quidē satis nonnullis esse argumenti in auctoritate doctissimorum virorum ad delendam hujusmodi epigraphē: quā quispiā nifus, ac præterea multo magis rectā, bonāq; ratione ductus, censeret hanc pro ea reponendam: *Q. Horatius Flaccus de vitiis ac virtutibus Poetices ad Pisones*: vel *περὶ τῆς ἐπιτογενείας ἢ ὁμογενείας τῆς ποιητικῆς*. Verū illi præter auctoritatē superiorū multo facilius ac melius rē ita esse cōperient cōparatiōe hujus scripti cum arte, eadem de re ab Aristotele tradita, & longē aliā ratione atq; methodo instituta. Ille .n. in initio vim & naturā hujus artis investigat: deinde Poeticā definit: postea distribuit in suas formas & species, & singularū differentias diligēter observat & notat, exemplisq; illustrat: deniq; vinculis transitionum antecedentia cōsequentibus alligat sciēter. Atq; hæc tā virtutis definitio, partitio, illustratio, q̄ vincula partiū, in omni arte tradēda necessaria sūt & homogenea: contrarij aut vitij definitio & partitio neq; necessaria est, neq; homogenea: imò verò prorsus aliena & heterogenea. Præterea hæc artis definitio ex etymologia, quam plenius explicavimus in Od. 12. l. 1. apud Diomedem, *quod ars arte præcepto singula definiat, & vias quasdam condant*, id est, cōstruat, ut loquitur Lucanus, pro, transitum parat & viam muniat rectā ad scopum, mirè facit nobiscum: quod quum hīc non efficiatur, nomen artis nequit Epistolæ legitimè & absolute convenire. Itaque quum nihil in præsentia mihi opus esse videretur ad hujus rei demonstrationem longiori oratione: ad has tamen auctoritates operæ pretium fuerit aliquot rationum fieri accessi-

onem, τῶν δυσπείσιως ἐχόντων ἕνεκα, propter eos quibus non facile fides solet fieri argumentis ab arte remotis: unde quisque intelligat principium hujus Epistolæ, si artis institutio, ediametro pugnare cum natura ipsius artis, cuius est Aristoteli nihil, nisi verum, nisi proprium, nisi catholicum, continere, ἢ τὰ πάντα τοῖς ἀλλήλοις συνακολουθεῖν omnia sibi inter se correspondere. falsum autem, alienum, confusum repudiare: quibus de causis Plato lib. 11. de Leg. honorificè appellat τέχνη σαφὴ καὶ ἀψευδὴ φύσει, artem apertam, suique ex natura & per se a mendacio maximè vacuam. Sed quia vox est τῶν μέσων, ut Servius annotat in vers. Aeneid. 2.

Ignari scelerum tantorum artisq; Pelasgæ.

talis amphibolia tollitur epitheto vitium designante, ut ex primo versu apparet. Quare quum ea definiatur a priori Philosopho ἢ τέχνη ἐστὶν ἐξ ἰσῶν ποιητικῆ μετὰ λόγῳ ἀληθῆς habitus quidam cum veraratione conjunctus & ad efficiendū idoneus: in quolibet institutionis loco, primo, medio, & postremo, illius est, docere virtutes, non vitia: veritatem, non falsitatem, propria non aliena. Denique ars est rerum homogenearum & verarum tantum, id est, cognatarum, per generalissima, subalterna, specialissima comprehensio & ordinatio. Quatenus enim quodlibet præceptum sub comprehensionem cadit, eatenus verum esse opus est. Nam falsi comprehensio nulla est. De quo lege Galenum lib. de Opt. secta ad Thrasybulum. Itaque nullum tradi potest, nec debet, præceptū de vitiis in virtutis explicatione, imò rectum ipsum est index sui & obliqui, nec definitio virtutis, ait Arist. probanda est, nisi indè manifesta sit cognitio vitij. Neque hanc artis facultatem refutat illud Senecæ parabolicōs: *ut primum est expurganda bilis, unde nascitur insania: deinde monendus homo: alioquin qui furiosum admoneat, quomodo debeat procedere, quomodo se gerere in publico, furiosior sit ipso furioso: sic animus primum est liberandus falsis opinionibus postea præcepta Philosophia tradenda.* At verò, inquam, aliud est vitium coarguere & virtutem definire, ac ipsius partes methodicōs persequi. Valeant igitur illæ subtiles Sophistarum argutiae, qui ad ravim vsque clamant, falsa & ambigua & aliena tollenda prius esse, quàm tu rem ullam definias: qualia hic pleraq; spectes omnia. Nam multa contra legem secundam καὶ αὐτὸ miscentur ἀπροδιδόνσα, quæ sunt Dialecticæ, multa, quæ Grammaticæ, multa, quæ Rhetoricæ: quædam etiam iterantur odiosè per tautolo-

tologiam contra legem καθ' ὅλα πρῶτον: quæ
 quasi propria essent vnius artis, distributa sunt
 a Fabricio, Xylandro, & ab alijs in octodecim
 præcepta, partim, ipforum iudicio, ad Poetam,
 partim ad ipsum poema pertinentia: cuiusmo-
 di equidem partes, quia video prorsus omnino
 ἀνομοιομέρεις καὶ ἑτερογενεῖς, minimè possum pro-
 bare in huius artis, id est, Poeticæ, descri-
 ptione, quam ex his velut partibus constitu-
 unt. Huiusmodi quidem præcepta rerum
 variarum tolerantur in narratione rerum ge-
 starum siue historica, siue fabulosa, imò verò,
 ut necessaria, requiruntur. ἐπεὶ γὰρ ἔ μόνον τὰ
 χρηστὰ ἤθη, ἀλλὰ καὶ τὰ φαῦλα μιμνῆσθαι χρῆν. ὡς ἄ-
 νευ τῶν παραδόξων πράξεις ἔ σιωπῶνται. ὡν ἀκρί-
 οντα ἐνεστὶν αἰρεῖσθαι τὰ βελτίω. Illic enim non solum
 mores bonos, sed pravos etiam representare (aucto-
 rem) oportet, quod sine his admirabiles actiones
 non possent constitui, quarum meliores auditori li-
 cet eligere, deteriores repudiare. At verò au-
 ctoritate & exemplo Aristotelis aliquis inter-
 cedat superiori definitioni & latæ facultati ar-
 tis, quæ in omni loco virtutes huius rectè con-
 stitutæ, non vitia, describat. Ille enim, quum
 in Poetica, quæ virtutes fabularū essent, quem-
 admodumque partes earum cōstituendæ, pla-
 nè docuisset, postea præcepit, qui reprehendi
 meritò in ipsius cultoribus aliquando posset:
 atque vitia maximè in ea parte, quæ superiores
 laudarat, demonstrat. Locus autem est ad hæc
 verba: τῶν δὲ ἀπλῶν μύθων καὶ πράξεων αἰετῶν ἐπισημα-
 δεῖς εἰσι χεῖρες αἰ. *simplicium autem fabularum &*
actionum episodica sunt deterrima. Ut autē huic
 intercessionem ostendam nullam acquiri fidem
 exemplo Aristotelis, dico: Si noster Poeta te-
 nuisset hanc Philosophi viam & rationem Po-
 eticæ docendæ, ut initio tradidisset præcepta
 de illius virtutibus & analogia: deinde brevi-
 admonuisset discipulos de aliqua anomalia,
 quæ fortassè culpā Poetarū in illam incidisset,
 merito ac jure potuisset a nomine artis Poeti-
 cæ inscribi hæc Epistola. Sed enim, quid ma-
 gis est a vera ratione disjunctum & dissentiens
 καὶ ἐξαγώνιον, quàm hæc Epistola e vitijs pri-
 mū, deinde virtutibus descripta, eaque emē-
 dationis & reformandæ methodi tantum cau-
 sâ hinc instituta? Nam qui ex arte Grammati-
 calegitimè tradita cognovit rationem conveni-
 entiam inter substantivum & adjectivum, cæ-
 teraque partes: eadem certè artis operâ didi-
 cit hunc solœcismum, id est, talis conveni-
 entia vitium, *doctam magister*: facillè quoque ex ea-
 dem arte alios sine ullis præceptis solœcismos
 in regulas tam convenientiæ, quàm rectionis
 incidentes animadvertet. Quemadmodum
 enim lucis adventu, tenebræ nullo labore fu-
 gantur: sic veritatis splendore, tanquam radiis
 solis, mendacia discutiantur. Quod si ne-
 cesse esset, ut ars perinde virtutum, atque vi-
 tiorum, in dicia discipulis afferret, id certè fieri
 extra artis præcepta oporteret, ut in Scholis

Logicis P. Ramus sapienter docuit, & suo ex-
 emplo nobis probavit. Itaque mihi ridicula
 videtur persuasio quorundam, & comparatio,
 qui nostrum Poetam existimant se perbellâ cō-
 mendatione efferre: quum prædicant illum
 more diligētissimi & peritissimi agricolæ hoc
 fecisse, qui prius solet suum agrum herbis no-
 centibus, carduis, tribulis, lappis, omnique ve-
 prium & spinararum genere purgare ac pingui
 fimo saturare, quàm illuc bonum semen man-
 dare, ne solum his foedè infelicitèrque horrēs
 gremio suo minimè mollito & subactō languidi-
 diùs excipiat sparsum semen, ideòq; nec latos
 referat fructus: nos quidem huius parabolæ
 protasin longè verissimam concedimus: sed
 apodosin ab arte prorsus alienam iudicamus.
 Quis enim Grammaticum hac viâ & ratione
 explicantem artem ferret: qui statim ab ipsius
 initio omnia solœcismorum & Barbarismorū
 genera præponeret: deinde præcepta de virtu-
 tibus artis fortassè vera, catholica & propria,
 quasi vias ad puritatem orationis ferentes, cō-
 fusè tamen traderet? Et certe homogenia ipsi-
 us artis, quæ constat multis animi perceptio-
 nibus inter se consentientibus, satis magnas
 habet vires ad propriæ virtutis functionem,
 ut ex antè modo dictis, & ex etymo
 artis perspicui potest. Itaque qui se intra li-
 mites illius artis continebit, heterogeniæ (ad
 quam pertinent illa τὰ ἄλογα καὶ ἀτοπα in
 Homero & Sophocle ab Aristotele in Poetica
 & animadversa & notata, continuo tamen
 alijs vtriusque multis virtutibus deleta, ut
 diceretur sub finem huius Epistolæ) hæc, in-
 quam, heterogeniæ vitia sine ullis ipforum
 præceptis facillè vitabit. Liceat mihi per te,
 Lector, his vocibus Græcis uti inopiâ Latina-
 rum. Huiusmodi autem artificem existimo
 non dissimilem inexperto duci viæ, qui pro
 recto itinere rectâ ad propositum scopum fe-
 rente, diverticula, mæandros, devias flexiones
 præmonstrat. Fuit olim similis ferè via & ratio
 informandæ juventutis ad sobrietatem & tem-
 perantiam veteribus Spartiatis, ut Plutarchus
 refert in vita Demetrii, οἱ μὲν ἐν παλαιῶι Σπαρ-
 τιαταὶ τὸς Ἠλώτας ἐν ταῖς ἐορταῖς πολὺν ἀναγκά-
 ζοντες πίνειν ἀκρατον, εἰσηγονεῖς τὰ συμπόσια τοῖς
 νέοις, οἷον ἐστὶ τὸ μεθύειν, ἐπιδεικνύντες. ἡμεῖς δὲ
 τὴν ἐκ διαστροφῆς ἐτέρων ἐπανόρθωσιν, ἔ πάνυ
 Φιλάνθρωπον, ἔδὲ πολιτικὴν ἡγάμεθα. id est,
 itaque veteres Spartiata diebus festis cogebant
 servos, quos ilotas vocabant, merum intempe-
 ranter bibere, & temulentos intromittebant in
 convivium, ut suis liberis ostenderent turpitudi-
 nem vino madentium: nos verò, inquit Plutar-
 chus, neque humanam existimamus correctionē,
 quæ perversè ac præposterè sumitur ex aliorū deprava-
 tione. Mala enim non sunt faciendā, ut inde eve-
 niant bona, sicut jam monuimus Od. 18. l. 1. Itaq;
 nostalem τῆς μεθυσματοποιίας artificem vtro-
 biq; non modò incommodū discipulis, sed
 planè

Planè intolerandum iudicamus. Unde cog-
noscant hi, qui affirmant in hac Epistola faci-
endi poematis autem rectè institui, qualem &
quantam notam huic illustri & ingenioso Poe-
tæ inurant, dum eum suâ comparatione con-
stituant ἕως ἀμέθοδον καὶ ἀπειρον τῆς τεχνολο-
γίας. quum id ipsum ipsemet hîc acerrimè
coarguere videatur. Nam quid aliud hîc Poe-
ta reprehendit in poemate, dum monstra pi-
cturæ, vestiariæ, figlinæ, ob oculos proponit in-
itidò, nisi more Aristotelis logicæ methodi
vitia? est enim, ait hic Philosophus, in Geo-
metria τὸ ἀριθμητικὸν vitiosum, ὡς τὸ γεωμετρι-
κὸν in Arithmetica: quæ quia negligenter for-
tassis curabant Pisones filij, male audierunt a-
pud Criticum Horatium, utque rudes & igna-
ri rotius Dialecticæ, Ethicæ, & Rhetoricæ e-
loquutionis habiti sunt: vndè videntur tacitè
remissi ad studia harum artium recolenda: ut
hac videntur subindicare:

— Vos, o

*Pompilius sanguis, carmen reprehendite,
quod non*

Multa dies & multa litura coercuit.

Qua de re nonnulli e recentioribus, qui hanc
trâctarunt materiam admoniti omnino absti-
nuerunt a tali perigrapha, sed pro ea inscri-
pserunt libellos de re poetica. Quid igitur,
roget me aliquis, putas hîc epistolari stylo ab
Horatio factitarum? quod a Platone, quod a
Cicerone, quod à Seneca, quanquam dissimi-
li orationis numero, qui hoc scribendi genere
per epistolas sæpè admonuerunt amicos de
doctrina vitæ & morum: de vi naturæ & rati-
one benedicendi: ac ille quidè Dionysium Ty-
rannum; hic verò Q. fratrem: postremus de-
nique Lucillum de partibus Philosophiæ, ac
varijs variarum disciplinarum capitibus: præ-
terea Varro, testibus Agellio & Charisio, mul-
tas quæstiones epistolis explicavit, quæ sunt in
scriptæ nomine quæstionum epistolicarum: 45
atque ipsemet etiam Poeta complures antè va-
rijs de rebus. Sic Epist. 17. Scævam de præstā-
tia vitæ politicæ & privatæ, ut hic Pisones de
vitijs poematis primum, ac deinde de ipsius
virtutibus: præterea de recta & methodica
constitutione fabulæ præsertim Comicæ, Tra-
gicæ, & Epicæ, & de inventitione, de dispo-
sitione, de materia: Item de servando Poetæ
decoro & officio, in personis: ac denique de
genere orationis & metrorum videtur dili-
genter admonuisse: vndè vtilissima quidem
præcepta (e quibus materia suppeditatur co-
piosa ad quid vis in artis formam redigendum)
possunt accipi ad Poeticen generatim, aptè,
congruentè: que legibus artis, ut est Gramma-
tica informandam & constituendam: nisi quis
fortè putet se prohiberi tali technographiâ au-
ctōritate Platonis, qui in Ione dialogo docet
Poeticen non esse artem, sed ἐνθουσιασµὸν καὶ θεῶ-
ανμίμησιν, cujus ope, organicarumque artium

& Philosophiæ perceptiōe: qui vis facilè poterit
partes Poeticæ tractare. Præterea non equi-
dem quenquam arbitror latere, nostrum Poe-
tam tum temporis fuisse κριτικὸν τε τῶν ποιημά-
των καὶ ἄσµάτων καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων διαγνωστικόν,
& τῶν κακῶς πεποιηµένων ἐλεγκτικόν, id est, censo-
rem poematum & carminum & optimorum mo-
dulorum de iudicandorum peritum, & male con-
ditorum emendatorem & castigatorem: Quod
facilè, si quis fortè dubitet, potest e 19. Epist.
lib. 1. cognosci.

*Non ego ventose plebis suffragia venor
Impensis canarum, & trita mungere vestis.*

*Non ego nobilium scriptorū auditor & ultor
Grammaticas ambire tribus & pulpita dignor*

Item Epist. 2. lib. 2. ad Julium Florum:

*Hic sponsum vocat, hic auditū scripta, relictis
Omnibus officijs.*

Quum igitur Horatius omnes pueros, patrès-
que severos videret vno scribendi versus stu-
dio calere, levique insaniâ nominis Poetici la-
borare, atque adeò, ut verisimile videtur, Pi-
sones, patrem iuxta atque binos ipsius liberos
ac præsertim natu majorem, qui ea de re sub fi-
nem Epist. appellatur:

— Si quid tamen olim

Scripteris, in Metÿ descendat iudicis aures,

*Et patris, & nostras. nō ūq. prematur in annū
Membranis intus positis delere licebit,*

Quod non edideris: nescit vox missa reverti.

Verisimile, inquam, est, hos omnes ab eo aut
literis, aut verbis postulasse ipsius iudicium de
quodā Poemate: quos cœpit hic primum mo-
re fidelis castigatoris & amici, qualis describitur
postremis huius Epistolæ versibus, admonere
de vitijs, quibus bona pars Poetarū in scriben-
do teneretur: deinde certas leges illis pponere
boni carminis, vbi prius peccatū erat: quarū
observatione, ut vitiorum simul declinatione,
poterit quisque fieri optimus Poeta: e quibus
ego primum conficio τὸ ζῆτα µερον ex ipsius in-
scriptionis vulgaris ratione facilè petitum, &
ut periocham quandam, hic adhibendum:

*(Theticū.) Pisones hîc admoneri, quid in Poemate be-
ne elegantèq. condendo vitandum & fugiendū sit:
quid contra servandum & faciendum, ut hi, sicut
ceteri, huius moniti observantes, sint boni Poetæ,
meritòq. ac iure tales nominentur.*

Conficio deinde ex eisdè, in hac Epistola Poeti-
cen non cōtineri legitimam, ut nomē artis vi-
detur præ se ferre, quòd pluribus heterogeneis
rebus cōstet: a quibus abhorret ars quælibet le-
gitimè tradita. Quare quæ hîc traduntur præce-
pta nō vnius cui usdā artis sunt propria, sed Po-
eticæ cum multis communia, cum facultate o-
ratoria, epistolari, historica, cū omnibus deniq;
alijs ἕδ ἀμῆ μεθοδικῶς συγγεγραµµένοις μέχρι
πρὸς τῆτον χρόνον. Tam latè autè patèt quæ Luci-
anus tradit de ratiōe historiæ scribendæ, quàm
que noster Poeta hîc præcipit de Poetica. Sic e-
nim ille: Χρὴ δὲ μὴ ἕτως, ἀλλ' ὁμοία τὰ πάντα, καὶ
ὁμόχρον

Epistola
ad Julium
Florum
lib. 2.
Epist. 2.
Definat in
Speciatum
Credite
Per similes
Fingunt
Reddunt
Quid
4. Scævam
5. Scævam
Serpente
Incepta
i. Pisones
Affert
Eppropria
Atque
Sed
Sed
Desinat
Serpente
10. Qui
11. In
12. Amicus
Exprime
Inflexione
Nescit
Non magis
Sed
Dixerunt
Reddunt
Fugere
Quid

ὁμοχρῶτα εἶναι καὶ σῶμα δὲ τῆ κεφαλῆ τὸ ἄλλο σῶμα,
ὡς μὴ χρῶσεν μὲν τὸ κράνθ' αἴη, θώραξ δὲ πᾶν
γελῶν ἐκ ῥακῶν ποθεν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν
συγκεκαπμένθ', καὶ ἢ ἄσπις οἰσύνῃ καὶ χοιρί-
νῃ πορὶ ταῖς κνήμαῖς, &c. id est, non est faciendum,
sed omnia oportet e, usdem & generis & coloris es-

se, atq; capiti reliquum corpus concinne aptari: ut
cranium non sit aureum, pectus autem prorsus o-
mnino ridiculum e pannis undiquaq; detritis, aut
ex coriis patribus consarcinarum, aut, ut clypeus
supernè constet ex vimine, & circa tibias ex corio
suillo.

EPISTOLA. III. AD PISONES. S. De Arte Poetica.

Humano a capiti cervicem pictor equinam
Jungeres si velit, & varias inducere plumas,
Undique collatis membris, ut turpiter atrū
Desinat in piscem mulier formasa superne:
Spectatum admissi risum teneatis amici?
2. Credite Pisones isti tabula fore c librum
Persimilem: cuius, velit agri somnia, vana
Fingentur species: ut nec a pes, nec caput vni
Reddatur forma. 3. Pictoribus atq; Poctis
Quidlibet audendi semper fuit aqua potestas.
4. Scimus, & hac veniā petimúsq; damúsq; vicissim:
5. Sed non, ut placidis coeant immitia: non, ut
Serpentes a vibis geminentur, tigribus agni.
Inceptis gravibus plerúmque, & magna professis
i Purpureus, latè qui splendeat, unus & alter
Assuitur pannus: quum lucus & ara Diana
Et properantis aqua per amēnos ambitus agros,
Aut flumen Rhenū, aut pluvius describitur arcus.
6. Sed nūc non erat his locus: 7. & fortasse m cupressū
Scis simul are: quid hoc? si fractis enat at ex spes
Navibus are dato qui pingitur, p amphora caput
Institui, currente rotā cur urceus exit?
8. Deniq; sit, quod vis, simplex duntaxat & unum
9. Maximā pars Vatū, pater & juvenes patre digni,
Decipimur specie recti: brevis esse laboro,
Obscurus fio: secl' antem lavia, nervi,
Deficiunt animiq; professus grandia turget:
x Serpit humi tutus nimium, timidusque procella.
10. Qui variare cupit rem prodigialiter unam,
Delphinum sylvis appingit, fluctibus aprum.
11. In vitium ducit culpae fuga, si caret arte.
12. Aemiliū circa ludum faber imus & a unguis
Exprimet, & molles imitabitur are a capillos:
Infelix operis summa: quia ponere totum
Nesciet. 13. Hunc ego me si quid componere curem,
Non magis esse velim, quam pravo vivere naso
Spectandum nigris oculis nigroque capillo.
14. Sumite materiam vestris, qui scribitis, equam
Viribus, & da versate diu, quid ferre recusent,
Quid valeant humeri: cui lecta potenter erit res,
Nec facundia deseret hunc, nec lucidus ordo.
15. Ordinis haec viri erit & gg Venus (aut ego fallor)
Ut Jam nunc dicat, jam nunc debentia dici
Pleraque differat, & praesens in tempus omittat.
16. Hoc amet: hoc spernat promissi carminis auctor.
17. In verbis etiam tenuis cautusque serendis,
Dixeris egregie, notum si callida verbum
Reddidit junctura novum. Si forte necesse est
Indiciis monstrare recentibus abdita rerum,
Fingere cinctus non exaudita Cethegis
Contingunt: dabiturque licentia sumta pudenter.
Et nova sic aq; nuper habebunt verba fidem si

Græco fonte cadent parce detorta. 7. Quid autē
o0 Cacilio Plautog; dabit Romanus, ademtum
Virgilio Variog; ego cur acquirere pauca,
Si possum, invideor? Quū p lingua Catonis & Ennī
1 5 Sermonem patrum ditaverit, & no va rer um
Nomina protulerit. 8. Licuit, semperq; licebit,
Signatum presente notā procudere nomen.
9. Ut sylva foliis pronos mutantur in annos,
20. Prima cadunt: ita verborum vetus interit etas,
20. Et juvenum ritu, florent modō nata, vigētiq;
Debemur morti, nos nostraq; sine receptus
Terrā Neptunus, classes Aquilonibus arcet
11. Regis opus: sterilisve diu palus aptaque remis,
2 5 Vicinas xx urbes alit, & grave sentit aratrum:
Seu cursum mutavit iniquum frugibus annis,
21. Doctus iter melius. Mortalia facta peribunt:
Nedum sermonum stet honos & gratia vivax.
22. Multa renascentur, quae iam cecidēre cadentq;
Quae nunc sunt in honore vocabula si volet usus:
Quae penes arbitrium est & us & norma loquēdi.
23. Res gesta regūque ductūque & tristia bella
Quo scribi possent numero, monstravit Hom-
erus.
*g Versibus impariter iūctis querimonia primū,
Post etiam inclusa est voti sententia compos.
Quis tamen exiguos Elegos emisit auctor,
40 Grammatici certant: & adhuc sub iudice lis est.
*i Archilochum proprio rabies armavit iambo
24. Hunc s' socci cepere pedem grandēq; cothurni,
Alternis aptum sermonibus, & populares
*m Vincentem strepitus, & natum rebus agendis.
4 5 *n Musa dedit fidibus Divos puerosq; Deorum,
Et pugilem victorem & equū certamine primū,
Et juvenum curas libera vina referre.
25. Descriptas servare vices operūq; colores.
50 *c Cur ego, si nequeo ignorog; Poeta salutor?
Cur nescire pudens pravè quā discere malo?
26. Versibus exponi Tragicis res Comica non vult:
Indignatur item privatis ac propè socco
Dignis carminibus narrari cena Thyesta.
5 5 27. Singula quaq; locum teneant sortita decenter
28. Interdum tamen & vocem Comadia tollit,
Iratūque Chremes tumido delitigat ore:
Et Tragicus plerūq; dolet sermone pedestri.
60 *z Telephus & Peleus, quū pauper & exsul uterq;
Projicit ampullas, & sesquipedalia verba:
Si curat cor spectantis tetigisse querelā.
29. Nō satis est pulcra esse poemata: dulcia sunt,
Et quocumque volent, animum auditoris agūto.
6 5 30. Ut a ridentibus arident, ita flentibus adsunt
Humani vultus. Si vis me flere, dolendum est
Primum ipsi tibi: post tua me infortunia ladent.
1. g*